buiten dienst

We dragen “een nieuwe wereld in ons hart

anarchistische krant • 17 mei 2011 • nr. 18 • nederlandstalige versie

De stormram van de opstand...

...heeft een goed deel van de poorten van Europa opengebeukt

De opstanden in Noord-Afrika zijn voor ons nooit iets geweest dat zich ver weg bevindt. In de eerste plaats omdat ze direct tot ons hart spreken, mensen die het juk van de dictatuur van zich afwerpen met kreten en daden voor een vrijer leven. Omdat deze opstanden ons inspireren, moed geven, en samen met ons aan vele anderen. Omdat ze het terug mogelijk hebben gemaakt om na te denken over opstanden en revoluties, niet als iets uit een stoffig verleden, maar als het levende vandaag.

Daarnaast is het ook gewoon een feit dat de politiek van Noord-Afrika verbonden is met de politiek van West-Europa, en dat het gevecht tegen de machthebbers ginds ook een invloed heeft op de politiek hier. Laten we het bijvoorbeeld hebben over migratie, over de talrijke mensen de via de middellandse zee in Europa proberen te geraken. Nu de politieke situaties in Tunesië, Libië en Egypte volledig onstabiel zijn, weet de Europese Unie niet goed meer wat gedaan. De dictatoriale partners die de Europese Unie hielpen met het bedwingen van de migratie en het deporteren van mensen zonder papieren zijn verdreven, of (in het geval van Kadafhi) weigeren nog langer samen te werken met de EU. Met andere woorden: de opstanden hebben een goed deel van de poort tussen Noord-Afrika en Europa opengeramd, en mensen wagen in grote hoeveelheden hun kans. De Italiaanse staat werd daardoor verplicht tijdelijke papieren gegeven aan een deel van hen, ze kon niets aanvangen met al deze mensen die op Lampedusa aanspoelden. Vele migranten hebben zo hun weg naar andere landen van Europa gemaakt. Alleen... Die andere landen willen deze Italiaanse papieren niet aanvaarden. Zoals altijd wordt er een politiek spel gespeeld op de kap van de armen. Een politiek spel voor meer grenscontroles binnen de EU, voor de ontwikkeling van situaties van urgentie en nood,... De opstanden in Noord-Afrika duwen met stevige kracht tegen de muren die opgericht werden door de verwerpelijke migratiepolitiek van de EU.

Maar de stijging van controle binnen de EU komt ook niet uit de lucht vallen. Terwijl in verschillende landen mensen aan het vechten zijn voor meer vrijheid, zijn ze hier onze kooien aan het verstevigen. Overal worden er nieuwe deportatiekampen, gevangenissen en isolatiemodules gebouwd, overal breidt het cameranetwerk en het netwerk van veiligheidsagenten in alle kleuren zich uit, net als de repressieve wetgeving. Overal wordt de vrijheid ingeperkt. We moeten ons wapenen en in het offensief gaan, want we weten dat het opjagen van de mensen zonder papieren enkel zal toenemen, net als het opjagen van zij die de wet overtreden om te overleven, en zij die dat doen omdat ze van een andere wereld dromen. Zij die geen werk hebben, net als zij die wel werk hebben ervaren een toenemende onderdrukking. Ze voeren een oorlog tegen ons allemaal.

Maar misschien kunnen we de dingen ook op een uitdagendere manier bekijken. Naar de realiteit kijken, niet als iets dat ons enkel wordt opgelegd, maar als iets waarvan wij deel uitmaken. En dat die realiteit dus afhangt van onze collaboratie en apathie of van onze weerspannigheid en revolte. Laten we even zwijgen over de politiekers en hun honden en terugkeren naar de kwestie van onze wildste dromen over opstand en revolutie. Ook op het Europese continent roeren de kiemen van een onrustige periode. De ontevredenheid groeit en soms komt dit naar buiten, met kleine anonieme daden of op een collectievere manier. We weten dat het racisme in Europa wijdverspreid is, en dat de kans op een intensifiëring van de *vreemdelingenhaat* ook reëel is. De staat kan een boeman altijd goed gebruiken om de schuld aan te geven van alle problemen, zodat wij vergeten dat de staat zelf degene is die de wetten maakt die ons leven in een greep houden.

Maar wie weet is er een kans op kruisbestuiving, tussen de revoltes hier, en de revoltes ginder. Via de ervaringen van hen die op dit moment met de oversteek bezig zijn, maar ook simpelweg omdat de opstanden ginds iets wakkergeschut hebben in velen van ons: we hoeven geen leven lang op onze knieën te zitten, we kunnen vechten voor de vrijheid. We kunnen deze kansen tot kruisbestuiving vergroten door momenten te creëren waarop mensen met verschillende ervaringen van rebellie elkaar ontmoeten, leren communiceren met elkaar in deze wereld waar iedereen tegen iedereen wordt opgezet. We kunnen stoppen met overleven en concurreren en ontdekken wat kameraadschap betekent, wat solidariteit in de strijd is, hoe het leven proeft wanneer we het veroveren, wat het betekent om onze dromen over een vrij leven proberen waar te maken.

Hoeveel druk ze ook op ons uitoefenen, één ding is zeker: het verlangen naar vrijheid krijgen ze er nooit uitgestampt.

Welkom in het recreatiekamp

Scha en schande werd er geschreeuwd. Scha en schande over die vreselijke Brusselse jongeren die afzakten naar Hofstade. En voordat de criticasters ons bespringen: toegegeven dat het er in Hofstade, net zoals in al die “pretkampen”, vaak verdomd onprettig aan toegaat... Maar wat wil je ook als je met een hele hoop op enkele tientallen vierkante meters gaat zitten?

Maar dus. Die jongeren van Brussel, de “barbarenhordes”, waar minister Turtelboom zo van wakker ligt dat het haar definitief alle lust ontnomen heeft, worden er sinds kort feestelijk verwelkomd door de Federale Politie in oproeruitrusting. Controles aan het station; bussen worden onderweg tegengehouden en de inzittenden gecontroleerd. De minister besliste ondertussen ook om vanaf nu vijf euro toegang te vragen voor Hofstade in de hoop dat dit de arme Brusselaars zou weghouden. En ja, dan kwam het dus een keertje tot rellen. Zo’n tweehonderd jongeren bezorgden een aantal beschermers in het blauw dan maar een kaartje enkele richting ziekenhuis. En terecht.

Zelfs de beruchte “vrije tijd”, die wonderbaarlijke gift van de consumptiemaatschappij, lijkt niet zo veel meer te verschillen van de “verplichte tijd”: overal worden we begroet door controle, veiligheid, gedragsregels, politie, camera’s. Van het schoolkamp over het arbeidskamp tot het recreatiekamp.

Zou het kunnen dat de enige “vrije tijd” die we nog kunnen leven zit in de confrontatie met alle kampen, hun pleitbezorgers en hun verdedigers? Dat we nog slechts in de *revolte* waarlijk plezier kunnen ervaren en een glimp kunnen opvangen van een wereld die niet bestaat uit hekken, tralies, camera’s, verplichtingen en wachters?

Laten we niet langer massaal gaan aanschuiven aan één of andere toegangspoort, ook al is het voor een recreatiedomein. Laten we eerder van alles rondom ons één grote speelplaats maken waar het plezier begint met het verjagen van alle uniformen en bazen.

En die Turtelboom... wel, dat krengerig eitje moeten we tijdens een schooluitstapje maar eens gaan pellen.

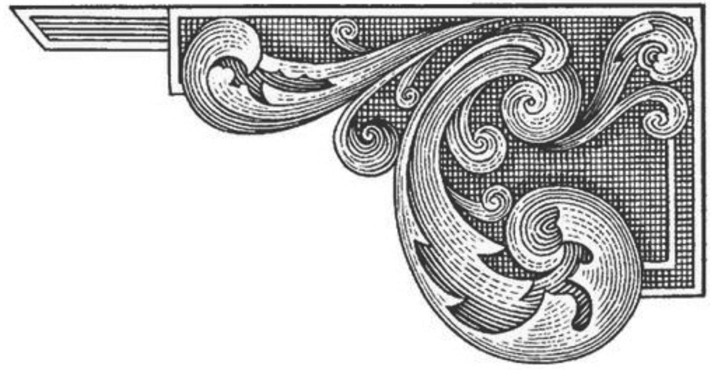
In elk nummer van Buiten Dienst nemen we een greep uit de vele daden van rebellie en revolte. Over het algemeen wil de Staat en haar media en journalisten niet al te veel ruchtbaarheid geven aan die gebeurtenissen, of, meer nog, ze verdraaien, misvormen en verminken tot dingen waarin niemand zich nog kan herkennen. De Staat wil niemand op *slechte ideeën* brengen – maar wij wel, en daarom deze kolommen.

Treinverkeer plat • In Ronet (nabij Namen) is er een electriciteitspanne in het vormingsstation. De treinen in de regio lopen vertragingen op. De panne kwam er door“kwaad opzet”. Enkele weken later wordt het treinverkeer daar trouwens nogmaals lamgelegd door een staking tegen afdankingen.

Bomalarm • Het gemeentehuis van Molenbeek wordt geëvacueerd na een bommelding, die vals blijkt te zijn. Op de luchthaven van Luik gebeurde hetzelfde met het gebouw van Swissport.

Banden lek • Een politiecontrole in Arlon loopt uit de hand. De agenten krijgen verwensingen en projectielen naar het hoofd geworpen. Nadat één persoon wordt opgepakt, zet de scene zich voort aan het commissariaat. Tijdens de loop van de nacht worden in de buurt de banden van 61 wagens platgestoken. Van het zuiden naar het noorden; In Antwerpen worden de banden van enkele honderden SUV’s platgezet. Een briefje ondertekend met“De Volgende Generatie” klaagt de verstikkende effecten van de traktorwagens aan.

We zitten in de stront. Als we op de wereld komen, wenen we. Dat is al een slecht teken. We zeggen shit, de 9 maanden zijn voorbij, nu wacht ons miserie. En dan vergeten we dat we geweend hebben, en het systeem is ervoor gemaakt. We gaan naar school, daarna naar ‘t werk, dan maken we 2,3 kinderen, we laten de labrador uit et we vergeten wat het is om te leven.

Coup de gueule

En wanneer je niet zoals hen bent, wanneer je zo’n leven niet wil, ben je « abnormaal », een alien. Dat zijn niet die dingen die op de planeet Mars wonen, dat is voor ons, hier op aarde, het Latijnse woord voor ‘vreemdeling’. En dat moet uit de weg geruimd worden. Dan gaan ze zeggen wat je gedaan hebt, waarom je het gedaan hebt, ze gaan voor jou spreken, hun verhaal uitvinden. Je kan mooi stil blijven, ze tekenen het beeld voor jou. Ze voeden je, ze beslissen alles voor je. En dan komt de meneer in toga of priestergewaad, die met grote trom zegt wat je moet doen, en achteraf kleine jongens misbruikt. Wat een bende hypocrieten.

Ik heb goed gelachen wanneer de aartsdegoutante aartsbisschop Léonard 4 taarten in zijn gezicht kreeg in Louvain-la-Neuve. Maar hij was niet de enige. Twee dagen later was het de beurt aan Jean Michel Javaux om in de prijzen te vallen. Het groen ministertje heeft niet alleen roomtaarten mogen smaken, maar ook eieren, bloem, en water om het goedje door te slikken. Die gast wil een winkelcentrum van 25.000 vierkante meter neerplanten langs de Vesder nabij Verviers*. En de bewoners zijn razend, gelukkig maar. Wanneer hij naar ginder ging om zijn saus te verkopen, heeft hij ze goed teruggekregen.

Om in Verviers te blijven. De Clerck is daar naar de gevangenis gaan kijken om de schade op te meten. De muren sorten in, op de gevangenen, de muren vallen echt naar beneden, maar meneer heeft een maand onderzoek nodig om met precisie de natuur van het eventuele probleem te bestuderen. Zoals in Lantin, waar 1000 gevangenen vastzitten in een gebouw dat op onbebouwbare grond is gebouwd, en nu naar beneden zakt en sowiezo al een halve ruïne was. De muren storten neer, de gevangenen moeten vrijgelaten worden, simpel. Ik heb gehoord dat gasten uit één vleugel van Verviers overgeplaatst werden naar Andenne, waar het niet beter is, nog meer mensen om één cel te delen. De spanning stijgt daar ook.

Onlangs werd België gefeliciteerd door de Raad van de Mensenrechten. Het was een beetje dom om er nog in te geloven, in dat grote toneelspel, een echte klucht is het. Uiteraard applaudisseren ze, landen zoals Birma, China en Irak zetelen in die raad, Staten die ruim gekend zijn voor de zorg die ze hun onderdanen verlenen, ze zeggen « *super, doe zeker zoals ons* ».

Vorige week werd iemand uit het isolatiekwartier in Brugge geëvacueerd door de ambulance en Cobra, het speciale interventieteam van de Brugse politie, gewapend met shotguns en mitrailleurs. Je kan al raden in welke staat die gast zich bevond. De hele ochtend lang geschreeuw en gehuil, dan sirenes. Chirurgische interventie en daarna niets meer. « Speciale beweging » zoals de cipier het stelde. En dan komt de cipierschef op de proppen, met een grote glimlach op zijn gezicht: « *Hier is jouw bezoek, ah ja, U hebt een half uur moeten wachten, niet? Een kwartier langer bezoek en het is vergeten?* » Dan bolt hij ‘em. In een ‘normale’ gevangenis zou het tenminste een gebeurtenis zijn, hier is het de norm geworden. Alsof er niets gebeurd is, niemand weet het, niemand praat erover. Over bin Laden praten ze daarentegen wel. Ze maken er een echt icoon van. Terwijl het simpel is, een smeerlap minder en basta, laten we het over iets anders hebben. Maar nee, ze moeten een hele soep rechtvaardigingen en mensenrechten verkopen. « *We hebben hem volgens de moslimtraditie begraven* ». Eerst maken ze er een zaak van om te verzekeren dat ze zeker geen racisten zijn, dat ze niets tegen moslims hebben, en wanneer ze bin Laden afmaken, letten ze zeker op de moslimgebruiken. Verondersteld wordt dus: hij was toch zoals de andere moslims. Soit, dat verdient eigenlijk niet meer woorden. Een vriend van mij is twee weken geleden gestorven, rond Charleroi, doodgeschoten door een kleine rukker. Ik wist zelfs niet dat hij vrijgelaten was en nu zit hij onder de grond.

Deze wereld is hypocriet, en iedereen wil er zich aan aanpassen. Ze nemen de mensen echt voor idioten, maar je moet eerlijk zijn, velen zijn idioot als ze erin geloven.

> « Zelfs als ze mijn straf zouden kwijtschelden, zou ik mijn burgerrechten niet willen terugkrijgen. Ik ben een slechte Belg, ik zal het altijd zijn.

Reeds verschillende dagen schreeuwen ze op alle tv-kanalen moord en brand over het inperken van de voorwaardelijke vrijheid, een dag daarvan lijkt wel een maand. Ze hebben heel handig gebruik gemaakt van een personage dat iedereen sowiezo misprijst. Nu roepen websites op tot haat, en de politiekers maken er gretig gebruik van. Heel snel ging het niet meer om deze ene persoon. De media en de politiekers creëren een klimaat waar iedereen het niet meer dan normaal vindt dat gevangenen voor eeuwig achter slot en grendel worden gehouden. Het zogenaamde ‘debat’ gaat nu over voorwaardelijke vrijheid in het algemeen. De gevangenissen barsten uit hun voegen, een groot deel

van de gevangenen zit preventief vast, of heeft recht op een zogenaamde voorwaardelijke invrijheidsstelling, die nu vooral op papier bestaat. Maar de politiekers willen verder gaan, ze willen er helemaal in snoeien. En dat terwijl veel rechters er nu al rekening mee houden dat straffen niet volledig zouden worden uitgezeten, en daardoor een veel hogere straf opleggen. Dat vroeger vrijkomen klopt in vele gevallen niet, we worden dus twee keer genomen. Als ze een greintje eerlijkheid in zich zouden hebben, zouden ze toegeven dat voorwaardelijk vrijkomen er nu enkel inzit voor diegenen die zich altijd voortreffelijk gedragen. En hoe is dat nu mogelijk? Dat is voor diegenen die nooit hun mond opendoen, die altijd braaf ja-knikken en ondergaan. Voor pedofielen ook, want in de gevangenis zitten geen kinderen, ze gedragen zich dus uitstekend. Voor de anderen volstaat een minste rapport om je invrijheidsstelling eindeloos uit te stellen. Ze blijven maar doordrammen voor onreduceerbare straffen. Voor een groot deel onder ons lijkt het woord 'schuldig' sowiezo op ons hoofd geschreven te zijn en de media aarzelen nooit om er een laag bovenop te doen. Het doet er weinig toe waarvan we juist beschuldigd worden, we hebben het al gedaan. De gevangenissen zitten overvol en in plaats van mensen vrij te laten (om te beginnen al diegenen die preventief vastzitten en diegenen die recht hebben op een voorwaardelijke vrijlating) willen ze de detentietijd nog verlengen. En voor te verhinderen dat het ontploft, zijn er de isolatiekwartierer en de bijkomende veiligheidsmaatregelen. Vier dagen lang houden ze mij uit mijn slaap met hun machines die van de vroege ochtend tot 's avonds razen, het bergsportbedrijf Jenny die een nieuw antihelikopternet installeert. De Clerck haastte zich om geld vrij te maken (duidelijk het enige dat hij kan vrijlaten) om zijn imago op te poetsen van te weinig beveiligde gevangenissen. Hij begrijpt niet dat zolang ze mensen opsluiten zonder enig zicht op het einde van hun straf, is de vrijheid willen het meest menselijke. Om te ontsnappen volstaat een goede dosis vastberadenheid, en hoe meer ze de gevangenissen beveiligen, hoe bloediger de ontsnappingen zullen worden.

Als justitie één goed ding voor mij heeft gedaan, is het wel dat ze mijn stemplicht hebben afgenomen. Ik zou het niet kunnen, zelfs niet blanco. Geef mij de boete, waar teken ik? Zelfs als ze mijn straf zouden kwijtschelden, zou ik mijn burgerrechten niet willen terugkrijgen. Ik ben een slechte Belg, ik zal het altijd zijn.

Met Vlaanderen is het erg, erg gesteld, dat weet iedereen, het doet me enorm aan Holland denken, qua arrogantie en doordrengd racisme overal. Maar je moet niet denken dat Brussel eraan ontsnapt. Het is niet hetzelfde, maar het is daarom niet beter. In Brussel is immigratie niet zo een probleem voor

hen, dat is waar, omdat alles door geld aan elkaar gehouden wordt. Het doet er weinig toe vanwaar het komt. Brussel wordt door commercanten geregeerd, grote en kleine. Als er één ding is dat hen allemaal verbindt, is het wel de commercie. Neem de Brabantstraat bijvoorbeeld. Een groot deel van de handelaars zit geregeld samen op vergaderingen met schepenen, met de burgemeester en de politie. Om goed samen te werken en ervoor te zorgen dat hun belangen goed verzorgd worden. En van dat punt is het snel gebeurd « *tiens, die gast is vier keer teruggekomen met een andere wagen, dat is vreemd niet?* » Maar gelukkig is er bij een deel van de kleine handelaars wel nog een gezond wantrouwen tegenover vergaderingen met politiekers. Weinig verbazend dat sommigen slagen toedienen waar het pijn doet, in hun portemonnee, en hun deel terugnemen.

Kiket,
isolatiemodule van Brugge

* Hetzelfde bedrijf Foruminvest heeft reeds een gigantisch winkelcentrum neergepoot in Kortrijk, speeltuin van burgemeester en minister van Justitie De Clerck – Als ik 5 bruggen kan bouwen, waarom geen 10 gevangenissen? – Anarchisten hadden zich verzet tegen dit megalomaan project, en werden daarin bijgestaan door buurtbewoners wanneer het al te laat was. Enkele kameraden waren enkele jaren ongevraagde figuranten in een soapserie van justitie (aanklacht: het aanbrengen van tags en affiches) en werden uiteindelijk veroordeeld tot verplichte arbeid voor de ene, en enkele maanden cel met uitstel voor de andere. Ze moesten vooral enkele duizenden euro's betalen, onder dreiging van een inval van de gerechtsdeurwaarder. Het was een erekwestie voor De Clerck.

Opkuisen die rommel

Kort geleden ontdekten twee anarchisten uit het Brusselse dat de Federale Politie of de Staatsveiligheid in hun appartement wat spullen hadden achtergelaten. Naar de hoogste waarschijnlijkheid zal dit niet uit *vergeetachtigheid* geweest zijn. Deze ongewenste gasten zijn blijkbaar binnengedrongen in het appartement van de beide kameraden en hebben een verborgen bewakingscamera geplaatst in hun keuken. De camera zelf is zo groot als een dobbelsteen en zat verborgen achter een verluchtingsrooster, verbonden aan drie grote batterijen en een zendertje om het opgenomen beeld en geluid door te sturen. U zegt? Ja, inderdaad, achterbakse klootzakken.

Als ze dachten met deze apparatuur angst en paranoia te zaaien, hebben ze het grondig mis. Ons gevecht voor de vrijheid, tegen alle autoriteit en uitbuiting, aan de zijde van deze twee kameraden, gaat verder. We hebben altijd geweten dat die weg van strijd bezaaid ligt met obstakels, we hebben nooit gedacht dat het makkelijk zou zijn, maar wij koesteren ideeën, dromen en verlangens die van geen wijken zullen weten.

Internationaal kortnieuws

Tunesië – Eind april werd in de gevangenissen van Gafsa en Kasserine brand gesticht. Zo'n 550 gevangenen profiteerden van de daaropvolgende chaos om de trieste cellen van het nieuwe regime achter zich te laten en spoorloos te verdwijnen. Tijdens de opstand in Tunesië ontsnapten in het totaal maar liefst 11 000 gevangenen. Een week later braken in verschillende steden trouwens opnieuw rellen uit tegen de "overgangsregering". Onder kreten als "Vrijheid!" en "Lang leve de revolutie!" gingen gemaskerden de confrontatie aan met de politie, werden verschillende administratieve en commerciële gebouwen geplunderd en in brand gestoken en werden in het totaal een zestal politiekantoren tot as herleid. Net als haar voorganger Ben Ali, kondigde ook de nieuwe regering intussen de noodtoestand af.

Argentinië - Op een maandagmorgen liep het treinverkeer naar de hoofdstad Buenos Aires helemaal in het honderd door een incident. Vele treinen liepen vertragingen op en duizenden reizigers raakten niet meer weg. Op drie plaatsen werd het de reizigers allemaal te veel: ze plunderden het treinstation, braken de ticketautomaten open, deelden de tickets aan iedereen uit en staken tenslotte meerdere treinwagons in brand.

Indië - In de Konkan-regio zijn al een tijdlang zware protesten aan de gang van de lokale bevolking tegen het project van de Indische overheid en het Franse nucleaire bedrijf Areva om een kerncentrale te bouwen. Toen het enkele weken geleden tot zware rellen kwam en betogers het politiekantoor in brand probeerden te steken, schoot de politie een betoger dood. De overheid vreest dat de duizenden tegenstanders van de kerncentrale reeds politiekantoren geplunderd hebben om wapens en munitie te bemachtigen. Daarna werd permanent de noodtoestand afgekondigd, alle betogingen en samenscholingen zijn verboden.

Griekenland - Begin mei vonden in verschillende Griekse steden opnieuw massale betogingen plaats tegen de besparingsmaatregelen. Vooral in Athene kwam het tot gewelddadige botsingen met de politie. Meer dan honderd mensen raakten gewond en moesten opgenomen worden in het ziekenhuis, één 30-jarige anarchist ligt momenteel in coma nadat de politie zijn schedel heeft opengeslagen. Ondertussen organiseerden eveneens in Athene fascistische groepen met steun van de politie ware pogroms tegen migranten: twee migranten werden vermoord, verschillende anderen werden het ziekenhuis ingeslagen, een huis van een Pakistaanse familie werd aangevallen met molotovcocktails. Ook verschillende anarchistische kraakpanden werden aangevallen door fascisten. De sfeer is enorm gespannen en velen denken terug aan december 2008, toen de politiemoord op een jonge kameraad een wekenlange revolte van duizenden mensen ontketende. Griekse anarchisten roepen trouwens op tot internationale solidariteitsacties.

Vuur voor de rechtbanken • Op de parking van het gerechtsgebouw in Arlon brandt 's nachts de wagen van André Jordant, magistraat van het parket van Arlon, volledig uit.

Autodealer uitgebrand • In Ghlin worden molotovcocktails gesmeten naar de autodealer Daihatsu AD Motors. Elf wagens die op de parking stonden worden vernield, ook de showroom raakt beschadigd door de vlammen.

Geen bereik • Een doorgesneden glasvezelkabel in Fleurus zorgt ervoor dat het gsmnetwerk van Mobistar en Base plat ligt in delen van de provincie Henegouwen.

Geëngageerde jeugd • De gemeentelijke Sport- en Jeugddienst (met inbegrip van de preventiedienst) gaat in vlammen op. Brain-le-Compte heeft een participatieve jeugd.

Taxi • Aan de luchthaven in Zaventem probeert een taxichauffeur aan een politiecontrole te ontkomen. Hij zou daarbij een agent hebben meegesleurd op de motorkap en daarop heeft de agent tot drie maal toe geschoten op de chauffeur. De chauffeur werd in de schouder getroffen. Honderden taxichauffeurs blokkeerden uit protest een hele avond en nacht lang de autosnelweg naar de luchthaven. Daarbij kwam het tot kleine schermutselingen met de politie. Ondertussen heeft het parket de taxichauffeur in beschuldiging gesteld van poging tot doodslag op de politieagent...

Flop • De dag voor 1 mei willen de neonazi's van NSA hun eigen optocht houden. Door de lage opkomst, blijft de groep rond het treinstation van Gent hangen. Daar worden ze getrakteerd op een paar verfbommen. Als ze achteraf een pintje willen gaan drinken, worden ze wandelen gestuurd door de cafébaas. Ondertussen spreekt de media over een "haatcampagne" tegen bepaalde cafés in Gent., bijeenkomstplaatsen van rechtse studentenclubs. Ramen worden ingegooid en deuren ingetrapt.

Met pijn in het hart nemen wij afscheid van
Hans Meurisse, algemeen directeur van het Belgische gevangeniswezen

R.I.P.

Toegewijd als hij was, werd Hans ons ontnomen tijdens de uitvoering van zijn ambt.
Hij was op werkbezoek in de gevangenis van Verviers om na te gaan of de gevangenis in kwestie als 'bouwvallig' en 'levensgevaarlijk' kon bestempeld worden toen hij verpletterd werd door een afgebrokkeld stuk beton.
Plat, mors...
Hans was op slag dood.

Maar laten we deze tragische gebeurtenis rusten en een snelle blik werpen op het avontuurlijke en gedreven leven van onze Hans. Nog maar net van de middelbare school, koos Hans resoluut de richting die hij zijn leven lang zou volgen. Trots schreef hij zich in aan de faculteit rechten van de universiteit. Omringd door toekomstige collega's rechters, gevangenisdirecteurs, rechtspsychologen en commissarissen, werd hij ingewijd in de geheimen van de strafwet ter bescherming van de privé-eigendom en de moraal. Niet vies van enige neiging tot perversie, werd Hans aangetrokken tot de illustere wetenschap van het opsluiten van mensen, van het psychologisch breken van de criminele persoonlijkheid. Gretig leerde hij alle opsluitingstheorieën kennen die met precisie en toewijding door de eeuwen heen ontwikkeld werden. Je zou zelfs kunnen zeggen dat Hans, zo volledig overgegeven aan de zaak, aan het einde van zijn studies meer verbeelding had over hoe op te sluiten en te isoleren dan over hoe de liefde te bedrijven. Zijn seksuele lusten in bed verminderden omgekeerd evenredig met het genot dat hij kon halen uit de uitbuitbare hulpeloosheid van zijn toekomstige subjecten. Hij leerde en leerde, en slaagde met glans.

Na de verwerving van al die theoretische inzichten, zocht Hans naar een optimale kans om zijn bevindingen uit te proberen op levende proefpersonen. Hij werd gevangenisdirecteur in Gent en leerde er alle kneepjes van het vak kennen. Reeds toen kon niet iedereen de eerbaarheid van zijn beroep en persoon waarderen en haalde hij zich de blijvende haat op de hals van een aantal criminele elementen. Overlopend van ambitie wilde Hans niet maar 'gewoon' gevangenisdirecteur blijven, zijn ster begon steil te klimmen en uiteindelijk kon zij plaatsnemen op de zetel van algemeen directeur van de penitentiaire instellingen van het Koninkrijk van België.

Maar wat kwatongen ook mogen beweren, nooit verloor hij het contact met de werkelijkheid van iedere gevangenis. Daarvoor hield hij er té veel van. Hij spande zich er altijd voor in om persoonlijk de lastige klanten te volgen. Een ander bewijs daarvan valt te vinden in zijn persoonlijke ijver voor de bouw van twee nieuwe isolatiemodules, gevangenissen in de gevangenis, in Brugge en Lantin. En in plaats van het beheer daarvan uit handen te geven, laadde hij er moedig de verantwoordelijkheid voor op zijn schouders.
Elke dag besliste hij over het lot van geïsoleerden, gaf of weigerde goedkeuring voor eventuele aanpassingen van hun regime, oordeelde of de geïsoleerden het verdienden om met normaal bestek te eten... Deze betrokkenheid, dit persoonlijk engagement werd hem nochtans niet door iedereen in dank afgenomen. Toen de Minister van Justitie een keertje op bezoek kwam in de gevangenis van Brugge, ontsnapten een uurtje later enkele gevangenen met een helikopter. Hans moest onderduiken, zijn ambtswoning werd afgegrendeld door de speciale interventie-eenheden van de politie... zo mogelijk en waarschijnlijk leek het dat één der ontsnapte gevangenen hem persoonlijk wilde komen bedanken voor de bewezen diensten.

Zou er iemand even capabel zijn als hij om zijn plaats in te nemen? We durven het te betwijfelen. Het beheer van tientallen gevangenissen die letterlijk op instorten staan, waar gevangenen nog niet vergeten zijn dat het mogelijk is om in opstand te komen en met gespannen sociale situaties die alsmaar meer mensen in de penitentiaire instellingen zullen doen belanden, moet het echt niet makkelijk zijn.

Ere wie ere toekomt.
En opgelet voor vallende brokstukken!

In Vlaanderen worden elke dag 60 families uit hun huis gezet omdat ze de huur niet meer kunnen betalen. Van 2008 tot 2009 is dit cijfer verdubbeld.

Een greep uit een verzet dat dagelijks is

Twee mannen van 67 en 75 jaar vallen een gerechtsdeurwaarder aan wanneer die hen een gerechtelijk papier komt afgeven. Eerst schelden ze hem uit, nadien geven ze hem een pak slaag. De deurwaarder moet door een dokter onderzocht worden. Justitie weet niet echt wat met hen te doen.

In Sint-Job heeft een gerechtsdeurwaarder moeite om een huis te ontruimen. Hij probeerde verschillende keren en telkens werd hij op één of andere manier aangevallen. Zijn papieren werden verscheurd en in het rond gestrooid, en hier en daar kreeg hij een klap rond zijn oren. Uiteindelijk doen flikken het vuile werk.

In Maasmechelen laat een man zijn hond uit om de gerechtsdeurwaarder en de flikken die zijn huis komen leeghalen aan te vallen. De flik verwondt de hond en wordt kort daarop afgemaakt.

Negen hypermarkten van Carrefour worden bezet. Een gerechtsdeurwaarder legt een dwangsom van 1000 euro op per uur en per stakingsbreker of klant die niet binnen kan in St-Agatha-Berchem. Het komt tot duwen en trekken met de politie en een arbeider wordt gearresteerd. In Ninove weigeren de arbeiders die de ingang van de winkel blokkeren hun identiteitskaart te tonen wanneer de gerechtsdeurwaarder ook nog controleur wil spelen. 30 arbeiders worden opgepakt.

In Marche-en-Famenne dringt een man binnen in de kelder van een gerechtsdeurwaarder en steekt dossiers en archieven in brand. Het vuur verspreidt zich te snel en hij valt bewusteloos neer. Hij wordt kort daarop gearresteerd.

Iemand die uit zijn huis werd gezet keert terug naar het justitiepaleis om de vrederechter die deze beslissing nam in volle zitting te doden. Hij verklaart te hebben gehandeld uit wraak tegen justitie in het algemeen, en specifiek tegen haar omdat zij de huisuitzetting had bevolen, in een geschil tussen hem en de eigenaar. Hij werd opgesloten in de gevangenis van Vorst en zeer snel geïnterneerd. Dat betekent een levenslange gevangenisstraf, elke 6 maanden verlengd. Justitie wil hem laten doorgaan voor een gek die iets onbegrijpelijks deed. Nochtans begrijpen velen het heel goed.

Iemand die door gerechtsdeurwaarders van Sint-Joost werd ontruimd laat de schouders niet zakken: hij valt de deurwaarders en hun medewerkers voortdurend lastig via de telefoon en herinnert hen zo aan hun vuile werk. Nadat de rechter Brandon gedood wordt, voelt hij zich sterker en verhardt de toon: "*Ik ga jullie doden, jullie die met hem werken en zeker hem, zoals dat gebeurde met rechter Brandon*." Daarop gaat hij naar diens bureau, het personeel weigert de deur te openen. De politie arresteert hem kort.

In Zaventem wordt iemand die de rekening voor de ambulance weigert te betalen, veroordeeld door een vrederechter tot een bijkomstige factuur, in hun woorden is hij dus "gekend voor zijn irritant gedrag tegenover de magistratuur". Na deze gebeurtenis stuurt hij een brief naar de vrederechter. Het persartikel van de dood van de rechter wordt vergezeld van: "*Verbaast dit U?*". Hij wordt kort gearresteerd.

In de Ardennen krijgt iemand het bezoek van een gerechtsdeurwaarder, hij wordt ontruimd. Hij neemt zijn wagen en vertrekt richting Frankrijk, waar hij een wapen wil gaan kopen. Zijn familie verklikt hem en de politie zet de achtervolging in. Hij wordt door 20 flikken gearresteerd aan een wegblokkade op de snelweg. In zijn auto vinden ze een speelgoedwapen, gewonnen op de kermis, nu een bewijsstuk geworden. Hij krijgt een boete van 825€ en 7 maanden met uitstel omdat hij...slechte bedoelingen had?

Een jongen uit Doornik wordt gearresteerd voor verschillende diefstallen. In de jeugdrechtbank, wachtend om verhoord te worden door de rechter, kan hij niet op zijn plaats blijven zitten en gaat een lege kamer binnen waar een vest hangt, die hij meeneemt. De vest behoorde aan een deurwaarder, die het niet leuk vond om de inhoud van zijn dikke portefeuille te verliezen.

Een deurwaarder komt op bezoek bij iemand in Genk en slaagt er niet in om tot een minnelijke schikking te komen. Wanneer de deurwaarder de man ook op zijn werk komt lastigvallen, vergezeld van de politie, koelt de man zijn woede op hen. De deurwaarder krijgt een kopstoot, de politieman wordt aangevallen in de hals en de ribben.

In Leuven barricadeert een man zijn huis tegen de komst van de flikken en een deurwaarder. Hij dreigt ermee zijn huis op te blazen als ze hem niet met rust laten.

De flikken gaan naar een rusthuis in Tertre waar een tachtigjarige verblijft, om de sleutels van haar huis terug te geven. Voor een niet-betaalde factuur van de belastingen van 778€ die toegekomen was waar ze niet meer woont, heeft de gerechtsdeurwaarder M. Simonet uit Bergen haar huis leeggehaald voor een waarde van 40.000€. Om de meubels terug te krijgen, moet eerst het honorarium betaald worden, 't is te zeggen 2219€.

Laten we het woord aan de smeerlappen zelf:
"*Het is zeer zeldzaam dat ik mijn dag eindig zoals gepland, de noodzaak is de regel en de stress is inherent aan het beroep. Ook al is het zeer duidelijk dat meer en meer mensen in moeilijkheden zitten, was stress altijd al aanwezig, ook al wanneer ik 20 jaar geleden begonnen ben. Twee weken geleden vernam ik nog dat één van mijn vakgenoten heeft zelfmoord gepleegd.*" zegt deurwaarder Philippe Bourdeaud'huy uit Laken. *"Inbeslagnames verlopen in het algemeen niet erg vlot. Sommige van mijn vakgenoten werden al beschoten; fysieke agressies kunnen altijd gebeuren. Andere vakgenoten worden aangevallen, het is bijna verplicht geworden om zich te beschermen. Ik heb bewakingscamera's en een beschermingssysteem voor de ramen van het loket*."

De 5 meest gehate beroepen:

1. gerechtsdeurwaarders
2. belastingscontroleurs
3. politieagenten
4. parkeerwachters
5. advocaten

Over deurwaarders en onwilligen

Om met de deur in huis te vallen

Het valt dikwijls tussen de plooien van rechterlijke uitspraken en verdwijnt in de marge ervan. Maar naast een effectieve of voorwaardelijke veroordeling worden er dikwijls nog geldboetes uitgeschreven ook. En het is niet enkel dat. Evengoed kan het zijn dat mensen simpelweg hun rekeningen niet kunnen betalen.

Denk maar bijvoorbeeld aan Electrabel, je weet wel, die energiegigant die miljarden binnenrijft via vermaledijde afgeschreven kerncentrales, en door dat monopolie wat met facturen kan goochelen. Of iemand die zonder ticket het openbaar vervoer neemt, gewoon om ergens te geraken, en er niet per se wil of kan voor betalen. Ook deze zal zwaar beboet worden als hij of zij wordt betrapt.

En laat ons ook stedelijke overheden niet vergeten. Hoeveel zijn er al niet die een Gemeentelijk Administratief Sanctierecht (GAS) hebben ingevoerd ter 'bestrijding van overlast' zoals graffiti aanbrengen of spuwen? Of die steden die Roma's en andere krakers uit een huis laten zetten op straffe van dwangsommen.

Boetes dus. Één van die vele middelen die de macht zich toeeigent om mensen te veroordelen en daarmee een extra last op het leven van de vervolgde legt. Geld is nog altijd één van de hoekstenen van de maatschappij. Velen worden er onderhevig aan gemaakt terwijl anderen er niet genoeg van kunnen krijgen. Hoe dan ook is het een krachtig 'wapen' dat levens kan maken, maar vooral breken. De rijken hoeven zich niet al te veel zorgen te maken. Als ze al juridisch in de problemen komen, zal dat er nog wel bijkunnen... een extraatje minder of meer. De armen of onwilligen daarentegen hebben zich dan wel zorgen te maken.

En de macht zou de macht niet zijn als ze geen jakhalzen in dienst zouden hebben. Gewillige vazallen die voor een deel van de koek hun lijf en ziel verkopen door de niet zo willigen het leven zuur te maken. Hier komen ze dan in beeld, nooit zo opzichtig, eerder als schimmen in de nacht, maar ongetwijfeld door velen gehaat...de gerechtsdeurwaarders.

Dat harteloos individu (wat anders?) dat op onverwachte momenten aan een 'schuldenaar' zijn deur staan en totaal emotieloos een al dan niet rechterlijke verordening komt afgeven aangaande openstaande schulden.

Ook is hij of zij dikwijls vergezeld van een slotenmaker en een flik. Die laatste misschien om erop toe te zien dat alles 'wettelijk' verloopt, maar meer dan waarschijnlijk ook om het vege lijf van het harteloos monster te beschermen, indien nodig.

Bij deze verbaast het ons dan ook dat het monster zo weinig in de weg wordt gelegd. Waarop zouden we wachten om dat janhagel met een lading hagel weg te jagen? En bespaar ons het democratische gezever dat je verder gerechtelijke stappen kan ondernemen. Tegen dan is het toch al te laat en procederen tegen diegenen die je maar al te graag veroordeeld zien, is zonde van tijd en energie.

Nee, nuances willen we helemaal niet zoeken. Want hoe meer je erbij stilstaat en erover nadenkt, die kakkerlakken verdienen geen genade. Ze zijn meedogenloos en schamen er zich niet in het minst voor.

Dit is dan ook geen oproep vanuit een oog-om-oog, tand-omtand principe. Zo religieus zijn we namelijk niet. Nee, dit is een oprechte kreet en oproep uit woede. We houden er niet van dat mensen gedegradeerd en gereduceerd worden tot wat ze hebben...maar vooral niet hebben.

Één van de vele uitsluitingsmechanismes waar we een hartsgrondige hekel aan hebben.

Laat ons nu dus eventjes onze woedevolle waardigheid en energie aanwenden om aan onderdrukkers van onze levens te zeggen én te tonen wat we van hen denken!

[Affiche]

agenda

- Openingsuren **Acrata** - anarchistische bibliotheek
  Elke dinsdag van 16u tot 19u
  Elke donderdag van 17u tot 21u
  Elke zaterdag van 14u tot 18u
  Groot Eilandstraat 32, 1000 Brussel

pour la version francophone:
journalhorsservice.blogspot.com

colofon

Buiten Dienst is een anarchistische krant die ongeveer elke drie weken verschijnt. De krant wordt zowel in het Nederlands als in het Frans gratis verspreid.

Contact

hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.com

Steunabonnement

Je kan een steunabonnement nemen op Buiten Dienst door maandelijks een bijdrage van 5 euro (of meer...) over te maken op het rekeningnummer 063-4974489-73 (IBAN BE 27 0634 9744 8973). Vermeld duidelijk je adres en dan sturen we elk nummer op.

Verdeling

Wil je helpen met de verspreiding van Buiten Dienst (op straat, in cafés, in vzw's,...), neem dan contact met ons op. Je kan een stapel Buiten Dienst komen oppikken in één van de verdeelpunten die je vindt op onze website of we kunnen rechtstreeks een pakket opsturen.